

Het was een mooie zomeravond.

Zo begon Max Velthuijs ooit een schetsboek voor een nieuw avontuur van Kikker.

Het was een mooie zomeravond.

Kikker, Haas, Varkentje en Eend zaten buiten en keken naar de sterrenhemel.

‘Als je een vallende ster ziet, dan mag je een wens doen,’ zei Haas.

‘Wat is een vallende ster?’ vroeg Kikker.

‘Dat zul je wel zien,’ zei Haas, ‘let maar goed op want het gaat heel snel.’

Ze wachtten geduldig maar er gebeurde niets.
Toen ineens!
'Daar!' riepen Varkentje en Eend.
Een prachtige ster met een gele staart schoot pijlsnel door het
hemelruim naar beneden.
Het duurde maar één seconde. Haas had het ook gezien.
Alleen Kikker niet, die keek net de andere kant op.

'Nu mogen we een wens doen!' riep Varkentje opgewonden.
'Ik wens dat...'
'Stil,' zei Haas. 'Je mag het tegen niemand zeggen, anders komt
het niet uit.'
Allemaal dachten ze ernstig na.
'Ik weet al wat ik wens,' riep Eend.
'Ik ook,' zei Varkentje.

‘En jij, Kikker, weet jij het al?’ vroeg Haas.
‘Ik heb helemaal geen ster gezien,’ zei Kikker teleurgesteld.

Arme Kikker. Nu mocht hij als enige geen wens doen.
Somber liep hij naar huis.
Af en toe keek hij omhoog. Wie weet zou er nog een ster vallen?